

Arrest

nr. 268 190 van 14 februari 2022
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. FADILI
Terninckstraat 13 bus C.1
2000 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 13 oktober 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 9 september 2021 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 december 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 januari 2022.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat H. ELGAZI, loco advocaat A. FADILI, en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 13 oktober 2020, in functie van zijn Nederlandse neef, een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een (ander) familielid van een burger van de Unie.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie nam op 14 oktober 2020 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod. Verzoeker stelde tegen deze beslissingen een beroep in bij de Raad.

1.3. Bij arrest nr. 250 532 van 8 maart 2021 vernietigde de Raad de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 14 oktober 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en tot het opleggen van een inreisverbod.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie nam op 9 september 2021 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Deze beslissingen, die verzoeker bij aangetekend schrijven van 13 september 2021 ter kennis werden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen in combinatie met artikel 58 of 69ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 13.10.2020 werd ingediend door:

Naam: [H.]

Voornaam: [M.]

Nationaliteit: Marokko

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 13.10.2021 voor de tiende maal gezinshereniging aan met dezelfde [...] referentiepersoon, zijnde [H.N.], van Nederlandse nationaliteit, [...]. Op 14.10.2020 werd reeds een bijlage 20 genomen. Betrokkene ging tegen deze beslissing in beroep, waarna op 08.03.2021 de beslissing van 14.10.201 werd geannuleerd. Vandaar dat heden een nieuwe beslissing dient te worden genomen, dit arrest indachtig.

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1,2° van de wet van 15.12.1980: ‘de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;...’

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15 12.1980 stelt dat ‘de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2° moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passen[d] middel’.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15 12.1980 werden door betrokkene in het kader van de huidige aanvraag geen documenten voorgelegd.

Nochtans werd aan betrokkene op 27 04.2021 per aangetekend schrijven een document betekend waarin hem uitdrukkel[...]ijk gevraagd werd om alsnog bewijzen voor te leggen van het ten laste te zijn van de referentiepersoon in land van herkomst of deel te hebben uitgemaakt van diens gezin. Betrokkene gaf echter geen gehoor aan deze oproep.

Er dient opgemerkt te worden dat de referentiepersoon sedert 15.12.2015 ononderbroken in België woont, komende van Rotterdam. Van een gezamenlijke vestiging in het land van herkomst of origine voorafgaandelijk aan de aanvraag tot gezinshereniging, of een (dreigende) schending van het recht op vrij verkeer van de referentie-persoon kan dus geen sprake zijn.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet heeft aangetoond dat hij onver-

mogend was in zijn land van herkomst of origine voor zijn komst naar België, er niet werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine financieel ten laste was van de referentiepersoon, er niet blijkt dat zowel betrokkene als de referentiepersoon niet ten laste vielen en/of vallen van de Belgische staat, en dat er niet afdoende werd aangetoond dat de referentiepersoon beschikt over voldoende bestaansmiddelen om betrokkene ten laste te nemen.

Het gegeven dat betrokkene sedert november 2015 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst.

Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren (arrest RvS nr. 222.809 dd. 12.03.2013).

Betrokkene toont dus niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1,2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven onmiddellijk het grondgebied van het Rijk te verlaten.

Wettelijke basis:

- artikel 7, 1, 2° van de wet van 15.12.1980

Legaal verblijf in België is verstreken. Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige aangetoonde medische problematiek op naam van betrokkene.

- Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken:

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na de beslissing weigering verblijf en verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag ingediend.

Betrokkene diende 10 keer vlak na elkaar in Antwerpen een gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1,2° met zijn aangehaalde neef zijnde [H.N.]. De eerste negen aanvragen, ingediend op 26.01.2016, 09.08.2016, 23.02.2017, 28.09.2017, 21.04.2018, 29.11.2018, 11.06.2019, 06.12.2019 en 04.06.2020, werden geweigerd op 25.07.2016, 07.02.2017, 22.08.2017, 26.03.2018, 20.08.2018, 11.04.2019, 08.10.2019, 21.04.2020 en 23.09.2020. Deze weigeringen (bijlage 20) werden telkens aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten met uitzondering van de bijlage 20 van 20.08.2018, 11.04.2019, 08.10.2019 en 21.04.2020 die zonder bevel werden betekend. Op 13.10.2020 diende betrokkene een tiende aanvraag gezinshereniging in op basis van artikel 47/1,2° met dezelfde referentiepersoon.

Betrokkene misbruikt de procedure van art 47/2 van de wet van 15.12.1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in."

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Over de rechtspleging.

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding te zijnen laste te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel, dat is gericht tegen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, de schending aan van artikel 42 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 52, § 4 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 8 oktober 1981), van het doeltreffendheidsbeginsel en van de redelijke termijn.

Hij verschaft de volgende toelichting:

“8.-

Verzoeker heeft een aanvraag tot gezinshereniging ingediend op 13.10.2020. Op 14.10.2020 volgt er een weigeringsbeslissing van verwerende partij die door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op datum van 08.03.2021 vernietigd werd.

Verwerende partij neemt opnieuw een weigeringsbeslissing op 09.09.2021 en deze werd betekend aan verzoeker op 13.09.2021.

Verzoeker wijst erop dat de tweede weigeringsbeslissing van verwerende partij na een periode van zes maanden werd genomen aangezien het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dateert van 08.03.2021.

In casu moest verwerende partij uiterlijk op datum van 08.09.2021 een beslissing hebben genomen.

Doordat verwerende partij pas na 6 maanden na de aanvraag tot verblijf van verzoeker een beslissing heeft genomen en deze vervolgens aan hem ter kennis gebracht, heeft zij artikel 42 van de Vreemdelingenwet en artikel 52 § 4 2de alinea van het Vreemdelingenbesluit schromelijk geschonden.

Conform artikel 42 § 1 Vreemdelingenwet in juncto met artikel 52 § 4 van het Vreemdelingenbesluit is verzoekende partij derhalve gerechtigd op de afgifte van de verblijfskaart zodat de verwerende partij niet langer over de bevoegdheid beschikte om de aanvraag te weigeren.

Artikel 42, § 1, eerste lid, van de vreemdelingenwet stelt het volgende:

“Het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk wordt zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag zoals bepaald in § 4, tweede lid, erkend aan de burger van de Unie en zijn familieleden onder de voorwaarden en voor de duur door de Koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen. Bij de erkenning wordt rekening gehouden met het geheel van de elementen van het dossier.”

Artikel 42 van de Vreemdelingenwet werd door het Grondwettelijk Hof nog geïnterpreteerd in het arrest nr. 121/2013 (overweging B.34.5). Zie hieromtrent ook het omzendbrief d.d. 3 december 2013 betreffende de toepassing van de artikelen van de wet van 15 december 1980 van de Vreemdelingenwet, wat betreft de voorwaarden tot gezinshereniging, die door het Grondwettelijk Hof in het arrest nr. 121/2013 van 26 september 2013 geïnterpreteerd werden.

De termijn van zes maanden binnen dewelke over de aanvraag tot erkenning van het verblijfsrecht dient te worden beslist moet worden nageleefd, ongeacht of de aanvraag wordt ingediend bij een gemeente-bestuur of bij een diplomatieke of consulaire post in het buitenland.

Artikel 52, § 4, tweede lid, van het vreemdelingenbesluit wordt als volgt gemotiveerd:

“Indien de Minister of zijn gemachtigde het verblijfsrecht toekent of als er geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42, van de wet, geeft de burgemeester of zijn gemachtigde aan de vreemdeling een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie overeenkomstig het model van bijlage 9 af.”

Volgens de bovenvermelde artikelen dient de beslissing in principe binnen de 6 maanden te worden genomen, bij gebreke aan een beslissing dient de gemeente onverwijld over te gaan tot afgifte van een F-kaart. Dit is wettelijk bepaald en bovendien verschillende malen door de vaste rechtspraak bevestigd.

De Belgische regelgeving voorziet een systeem van impliciete aanvaarding, waarbij zonder uitzondering ambtshalve een verblijfstitel afgeleverd wordt wanneer geen enkele beslissing genomen wordt binnen een bepaalde termijn. Dergelijke regelingen van stilzwijgende goedkeuring zijn niet strijdig met het Unierecht, voor zover ze geen afbreuk doen aan de nuttige werking van het Unierecht.

Dit wordt eveneens bevestigd in het vonnis van de Rechtbank van Eerste Aanleg te Dendermonde gekend onder rolnummer 19/25/A d.d. 29 januari 2019. De Rechtbank van Eerste Aanleg te Dendermonde oordeelde in het vonnis echter het volgende:

“Dat het Hof van Justitie oordeelde dat de Belgische verblijfswetgeving niet conform is aan de Burgerschapsrichtlijn, doet er niet toe. Wanneer een staat zich beroept op de foutieve omzetting van een richtlijn om zo burgers bepaalde rechten te ontzeggen, beroept deze staat zich op de eigen fout.”

Volgens de Rechtbank van Eerste Aanleg zijn de artikelen 42 §1 Verblijfswet en 52 Verblijfsbesluit klaar en duidelijk:

- *de Dienst Vreemdelingenzaken moet binnen zes maanden na de indiening van de aanvraag gezinshereniging een beslissing nemen;*
- *bij het niet-respecteren van die termijn, moet de gemeente een F kaart afgeven.*

Aldus was de rechtbank van oordeel dat dit niet kan op grond van de volgende rechtsprincipes:

- *'nemo auditur turpitudinem suam allegans': niemand kan gehoord worden door de rechter wanneer hij zich beroept op zijn eigen ongeoorloofde bedoelingen;*
- *'patere legem quam ipse fecisti': het bestuur moet de algemene regels die het zelf vastgesteld heeft, eerbiedigen.*

De wetgever kent haar eigen wetgeving en kan zich niet verschuilen achter een verkeerde toepassing of omzetting van een richtlijn.

Deze artikelen houden volgens de rechtbank een subjectief recht in: ze zijn duidelijk en onvoorwaardelijk en houden een verplichting in ten aanzien van de burgemeester of zijn gemachtigde.

Bijgevolg komt het niet meer toe aan verwerende partij om alsnog een beslissing te nemen. Elke genomen beslissing na de wettelijke termijn is onwettig.

Verzoeker laat gelden dat hem overeenkomstig artikel 52, § 4 van het KB van 8 oktober 1981 een verblijfskaart diende te worden afgeleverd.

De wettelijke termijn van 6 maanden was aldus overschreden.

9.-

Bovendien stelt artikel 37 van de Burgerschapsrichtlijn duidelijk dat de gunstigere nationale bepalingen voorgaan.

In casu gaat verwerende partij kort door de bocht door geen rekening te houden met artikel 37 van de Burgerschapsrichtlijn.

Artikel 37 van de Burgerschapsrichtlijn stelt het volgende:

“Het bepaalde in deze richtlijn geldt onverminderd de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen van een lidstaat die eventueel gunstiger zijn voor de personen waarop deze richtlijn betrekking heeft.”

Het valt niet uit te sluiten dat bepalingen van art. 42 Vreemdelingenwet en art. 52 van het Vreemdelingenbesluit als gunstiger kunnen worden beschouwd, aangezien zij op grond hiervan gerechtigd zijn op de afgifte van een verblijfskaart.

10. -

Volgens de recente rechtspraak van de Raad zijn de lidstaten ertoe gehouden hun nationale recht conform het Unierecht uit te leggen (zie HvJ 6 november 2003, C-101/01, Lindqvist, punt 87 ; HvJ 26 juni 2007, C-305/05, Ordre des barreaux francophones et germanophone e.a., punt 28).

Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie dient de nationale rechter bij de toepassing van het nationale recht dit zo veel mogelijk uit te leggen in het licht van de bewoordingen en het doel van de betrokken richtlijn teneinde het daarmee beoogde resultaat te bereiken en aldus te voldoen aan artikel 288, derde alinea van het VWEU.

Deze verplichting tot richtlijnconforme uitlegging is namelijk inherent aan het systeem van het VWEU, aangezien het de nationale rechter in staat stelt binnen het kader van zijn bevoegdheden de volle werking van het recht van de Unie te verzekeren bij de beslechting van de bij hem aanhangige geschillen (zie onder meer arresten van 5 oktober 2004, Pfeiffer e.a., C-397/01-C-403/01, Jurispr. biz. I-8835, punt 114; 23 april 2009, Angelidaki e.a., C- 378/07-C-380/07, Jurispr. blz. 1-3071, punten 197 en 198, en 19 januari 2010, Küçükdeveci, C-555/07, Jurispr. blz. 1-365, punt 48; HvJ 13 november 1990, C- 106/89, Marleasing, par. 8).

Wanneer het voor de rechter onmogelijk is om de nationale bepalingen in overeenstemming met de eisen van het recht van de EU uit te leggen en toe te passen, moet de rechter op eigen gezag, de nationale wetgeving die strijdig is met de bepalingen van het Unierecht, buiten toepassing laten (zie onder meer arresten van het HvJ van 22 juni 2010, Melki, C- 188/10; van 11 januari 2007, ITC, C-208/05, van 9 maart 1978, Simmenthal, 106/77, van 5 oktober 2010, Elchinov, C 173/09, en van 17 november 2011, zaak C 434/10).

Dat de beslissing niet enkel dient genomen te worden binnen de termijn van 6 maanden, doch ook binnen deze termijn ter kennis dient te wordt gebracht, vloeit voort uit artikel 10, lid 1, van richtlijn 2004/38 zoals geïnterpreteerd door het Hof van Justitie in het arrest Diallo C246/17 d.d. 27 juni 2018.

Artikel 10 van richtlijn 2004/38 stelt het volgende:

“Het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die niet de nationaliteit van een lidstaat bezitten, wordt binnen zes maanden na de datum van indiening van een aanvraag ter zake vastgesteld door de afgifte van een document, ‚verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie’ genoemd. Een verklaring dat de aanvraag om een verblijfskaart is ingediend, wordt onmiddellijk afgegeven.”

Verzoekende partij verwijst alsook naar het arrest van het Hof van Justitie (HvJ, Diallo t. België, C-246/17 van 27 juni 2018), waarin het Hof van Justitie oordeelde dat de Dienst Vreemdelingenzaken binnen de zes maanden een beslissing moet nemen over een aanvraag gezinshereniging ingediend door een derdelands familielid van een Unieburger.

Alsook moet de kennisgeving van die beslissing gebeuren binnen diezelfde termijn. Als de Dienst Vreemdelingenzaken nalaat om binnen zes maanden een beslissing te nemen en ter kennis te brengen van de aanvrager mag dat echter niet leiden tot de ambtshalve afgifte van een F-kaart omdat dit zou indruisen tegen de Burgerschapsrichtlijn.

Dat de beslissing niet enkel dient genomen te worden binnen de termijn van 6 maanden, doch ook binnen deze termijn ter kennis dient te wordt gebracht, vloeit voort uit artikel 10, lid 1, van richtlijn 2004/38 (zie randnummer 38).

Het Hof van Justitie stelt aldus in het arrest dat de Belgische nationale regeling een stelsel voor automatische en ambtshalve afgifte van verblijfskaarten voor een familielid van een burger van de Unie in het leven heeft geroepen, waarbij de bevoegde nationale autoriteit dergelijke kaarten ambtshalve aan de aanvragers moet afgeven wanneer de in artikel 10, lid 1, van richtlijn 2004/38 gestelde termijn wordt overschreden.

Hoewel het Hof van Justitie de mening is toegedaan dat de Burgerschapsrichtlijn is omgezet in de Belgische nationale verblijfswetgeving moet er een verblijfskaart worden afgegeven aan de familieleden van een Unieburger in de zin van artikel 2, punt 2 van de Burgerschapsrichtlijn.

De verwijzing naar het betreffende arrest van het Hof van Justitie en de inhoud ervan is evenwel geen adequate motivering om de terzake geldende nationale wettelijke bepalingen niet toe te passen.

Zoals blijkt uit het Diallo-arrest verzet het Unierecht er zich weliswaar niet tegen dat de lidstaten regelingen tot stilzwijgende goedkeuring of toestemming invoeren, maar die mogen geen afbreuk doen aan de nuttige werking van het Unierecht (zie randnummer 46).

Dit voor zover de aanvrager documenten voorlegt waaruit blijkt dat hij/zij een familielid is van de unieburger (zie overweging [nr]. 47 van het voormeld arrest).

In casu voldoet verzoeker weldegelijk aan de voorwaarden die naast de wet ook de richtlijn voorschrijft om te kunnen genieten van het recht op verblijf in functie van zijn neef (referentiepersoon).

11. -

Kortom verwerende partij diende uitsluitend na te gaan of de verwantschap van verzoeker met de referentiepersoon vaststond. Niet meer en niet minder!

Dat volgens het arrest het automatisch ingaan van een nieuwe termijn van zes maanden nadat het aanvankelijke besluit nietig verklaard is door de rechter, de uitoefening van het recht van het familielid van een Unieburger om binnen de zes maanden een besluit te verkrijgen over zijn aanvraag voor een verblijfskaart erg bemoeilijken.

Dat het doel van de Burgerschapsrichtlijn er juist in bestaat om het fundamentele recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten te vergemakkelijken en te versterken. Om dat doel te bereiken is vereist dat de derdelander die aantoonst dat hij onder het begrip 'familielid van een Unieburger' valt, zo spoedig mogelijk in het bezit gesteld wordt van de verblijfskaart waaruit die hoedanigheid blijkt. Dankzij zijn verblijfskaart kan een familielid immers bewijzen dat hij een afgeleid verblijfsrecht heeft, waardoor hij dat recht makkelijker kan uitoefenen en makkelijker in het gastland kan inburgeren. Ook is het derdelands familielid van een Unieburger maar vrijgesteld van visumplicht (binnen de EU) indien hij in het bezit is van een geldige verblijfskaart.

Omwille van het voorgaande volgt hieruit voort dat het automatisch krijgen van een nieuwe termijn van zes maanden nadat een eerste besluit, waarbij een verblijfskaart geweigerd is, door de rechter nietig verklaard is, strijdig is met het doeltreffendheidsbeginsel. De nationale autoriteiten zijn daarentegen verplicht een nieuw besluit te nemen binnen een redelijke termijn.

Verzoeker is van oordeel dat de verwerende partij, de Belgische nationale regeling niet zomaar terzijde kunnen stellen op grond van overwegingen uit het arrest Diallo, zodat de heer [M.H.] zich wel degelijk kan beroepen op de nationale regeling die, conform artikel 42, §1, van de vreemdelingenwet en artikel 52, §4, van het vreemdelingenbesluit, voorziet in de ambtshalve afgifte van de verblijfskaart.

Bovendien schendt verwerende partij niet alleen de nationale wetgeving, maar ook de Burgerschapsrichtlijn.

In casu schendt verwerende partij de voormelde bepalingen door het verblijfsrecht aan verzoeker te weigeren terwijl de termijn van 6 maanden verstreken is,

De heer [M.H.] kan zich derhalve beroepen op de nationale regeling welke voorziet in de ambtshalve afgifte van de verblijfskaart, nl. art. 42 § 1 Vreemdelingenwet en art. 52 § 4 van het Vreemdelingenbesluit.

Dat de redelijke termijn overschreden is.

De bestreden beslissing dient derhalve vernietigd te worden.

[...].

12. -

Temeer dient er vermeld te worden dat het artikel 42 van de Vreemdelingenwet en artikel 52 § 4 van het Verblijfsbesluit enkel een termijn vermeld[t] na het indienen van een gezinsaanvraag en geen termijn vermeld[t] voor een nieuwe beslissing na vernietiging van de weigeringsbeslissing.

Verwerende partij had moeten overgaan tot het afleveren van een verblijfsvergunning aangezien de termijn van zes maanden of redelijke termijn verstreken is.

13. -

Dat het doeltreffendheidsbeginsel alsook artikel 42 van de Vreemdelingenwet en artikel 52 § 4 van het Verblijfsbesluit geschonden werd en alleen hierdoor de nieuwe weigeringsbeslissing dient vernietigd te worden.”

3.1.2. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen voorhoudt dat, gelet op artikel 42, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, ten aanzien van hem een recht op verblijf diende te worden erkend omdat verweerder niet binnen de zes maanden nadat een arrest werd geveld waarbij een beslissing tot weigering van verblijf werd vernietigd een nieuwe beslissing nam inzake zijn aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een (ander) familielid van een burger van de Unie. In artikel 42, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet zelf is echter niet vastgelegd dat de overschrijding van de erin vermelde termijn van zes maanden aanleiding dient te geven tot de verplichte toekenning van enige verblijfstitel aan een vreemdeling. Een recht op verblijf kan bovendien slechts worden erkend indien effectief werd vastgesteld dat het bestaat, quod non in casu.

Verzoeker voert daarnaast aan dat in artikel 52, § 4, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 wel is bepaald dat indien verweerder geen enkele beslissing heeft genomen binnen de in artikel 42 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn de aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een (ander) familielid van een burger van de Unie moet worden beschouwd als ingewilligd. De Raad dient er in dit verband op te wijzen dat de regelgever met artikel 52, § 4 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 heeft gepoogd om een invulling te geven aan de bepaling van artikel 10, eerste lid van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: de richtlijn 2004/38/EG). Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) heeft evenwel geoordeeld dat de “richtlijn 2004/38 aldus moet worden uitgelegd dat zij zich verzet tegen een nationale regeling [...], die de bevoegde nationale autoriteiten verplicht ambtshalve een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie aan de betrokkene af te geven wanneer de in artikel 10, lid 1, van richtlijn 2004/38 voorgeschreven termijn van zes maanden wordt overschreden, zonder dat eerst wordt vastgesteld dat die persoon daadwerkelijk voldoet aan de voorwaarden om in overeenstemming met het Unierecht in het gastland te verblijven.” (cf. HvJ 27 juni 2018, nr. C-246/17, *Diallo*, 56). De bepaling van artikel 52, § 4, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 is dan ook niet verenigbaar met artikel 10, eerste lid van de richtlijn 2004/38/EG. Verzoekers toelichting dat artikel 37 van de richtlijn 2004/38/EG de mogelijkheid biedt om gunstigere regels te voorzien en dat in casu de verplichting om over te gaan tot een richtlijnconforme uitlegging moet worden gerespecteerd doet geen afbreuk aan de vaststelling van het Hof van Justitie dat de meer gunstige regeling waarnaar hij verwijst “haaks [staat] op de doelstellingen van richtlijn 2004/38 voor zover het het mogelijk maakt dat een verblijfskaart wordt afgegeven aan iemand die niet voldoet aan de voorwaarden daarvoor” en dus niet in overeenstemming kan zijn met de andere bepalingen van de richtlijn 2004/38/EG. Verzoeker wijst er zelf op dat wanneer het voor een rechter onmogelijk is om de nationale bepalingen in overeenstemming met het Unierecht uit te leggen en toe te passen, hij, op eigen gezag, de nationale wetgeving die strijdig is met het Unierecht buiten toepassing dient te laten. Daarenboven moet worden opgemerkt dat in een koninklijk besluit (een lagere rechtsnorm) hoe dan ook niet kan worden afgeweken van de vereisten die zijn gesteld in de wet (een hogere rechtsnorm). In een koninklijk besluit kan dan ook niet worden bepaald dat een recht op verblijf, na het verstrijken van een termijn, steeds automatisch dient te worden erkend in het geval de wetgever heeft vastgelegd dat dit recht slechts kan worden erkend indien aan bepaalde voorwaarden is voldaan. Aangezien artikel 159 van de Grondwet bepaalt dat de hoven en rechtbanken de algemene, provinciale en plaatselijke besluiten en verordeningen alleen toepassen in zoverre zij met de wetten overeenstemmen, houden de

voorgaande vaststellingen in dat verzoeker niet nuttig kan verwijzen naar artikel 52, § 4, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981. De reglementaire bepaling waarvan de onwettigheid wordt vastgesteld moet door de Raad immers buiten toepassing worden gelaten (RvS 20 december 2017, nr. 240.240).

Verzoekers betoog omtrent de overwegingen in punt B.34.5 van het arrest van het Grondwettelijk Hof van 26 september 2013 met nr. 121/2013 – waar dit rechtscollege heeft geoordeeld dat de in artikel 42 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn ook geldt indien een aanvraag tot gezinshereniging in het buitenland wordt ingediend – en zijn verwijzing naar een omzendbrief van 3 december 2013 – waarvan niet blijkt dat deze juridisch afdwingbare regels bevat – kunnen niet tot een ander besluit leiden. Zijn toelichting dat in een vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Dendermonde zou zijn gesteld dat de verblijfsreglementering duidelijk is en dat een Staat zich niet kan beroepen op een eigen fout doet geen afbreuk aan het feit dat een recht maar kan worden erkend indien werd vastgesteld dat het bestaat en laat de Raad niet toe voorbij te gaan aan wat is voorzien in de Europese regelgeving, zoals geïnterpreteerd door het Hof van Justitie, en in artikel 159 van de Grondwet.

De bewering van verzoeker dat hij aan alle in de wet en in de richtlijn 2004/38/EG gestelde voorwaarden voldoet om een recht op verblijf in functie van zijn Nederlandse neef te kunnen genieten, laat de Raad niet toe te concluderen dat de door hem in zijn eerste middel aangehaalde bepalingen en beginselen werden miskend. Verzoeker zet ook niet uiteen waarop hij zich meent te kunnen baseren om te stellen dat hij voldoet aan alle vereisten om tot een verblijf in functie van zijn Nederlandse neef te kunnen worden toegelaten. Hij toont immers niet aan dat de feitelijke vaststellingen die in de beslissing tot weigering van verblijf worden gedaan en op grond waarvan deze beslissing werd genomen incorrect zijn. In de mate dat hij lijkt te willen aangeven dat het volstond zijn verwantschap met zijn neef aan te tonen om een recht op verblijf te genieten moet worden gesteld dat artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet bijkomende voorwaarden stelt waaraan moet worden voldaan om een recht op verblijf te kunnen genieten.

Het doeltreffendheidsbeginsel waarnaar verzoeker verwijst houdt in dat elke lidstaat verplicht is om er bij de inrichting van de interne rechtsorde voor te zorgen dat de uitoefening door justitiabelen van de door het Unierecht verleende rechten in de praktijk niet onmogelijk of uiterst moeilijk wordt gemaakt. Verzoeker maakt met zijn verwijzing naar dit beginsel niet aannemelijk dat verweerder enige onwettigheid heeft begaan bij het nemen van de in casu bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Er blijkt niet dat het verzoeker moeilijk of onmogelijk wordt gemaakt enig recht te laten gelden. Hij kreeg zelfs tienmaal de kans om aannemelijk te maken dat zijn verblijfsrechtelijke aanspraken enige grond hebben. Nu verweerder heeft vastgesteld dat verzoeker niet het bewijs leverde dat hij een familielid van een burger van de Unie is die als begunstigde van de richtlijn 2004/38/EG kan worden beschouwd en verzoeker niet aantoont dat hierbij een kennelijke appreciatiefout werd gemaakt, blijkt zelfs niet dat verzoeker nuttig kan verwijzen naar voormeld doeltreffendheidsbeginsel.

Waar verzoeker voorts verwijst naar de verplichting om een redelijke termijn te respecteren bij het nemen van een beslissing betreffende een aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie moet worden gesteld dat niet blijkt dat hij enig belang heeft bij deze grief. Een eventuele vernietiging van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden omdat verweerder er zes maanden over deed om, nadat de Raad een eerdere beslissing vernietigde, een beslissing te nemen over verzoekers verblijfsaanvraag en de kennisgeving van deze beslissing nog wat extra tijd in beslag nam, kan er immers niet toe leiden dat zijn verblijfsaanvraag alsnog, zonder dat blijkt dat aan de in de wet voorziene voorwaarden is voldaan, moet worden ingewilligd.

Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3.2.1. In een tweede middel, dat is gericht tegen de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de formele en de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Hij stelt het volgende:

“14. -

Verzoeker merkt op dat de bestreden akte in bestaat uit een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, enerzijds, en een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, anderzijds.

Dat de schendingen van de hierboven vermelde middel tevens van toepassing is op het bevel om het grondgebied te verlaten.

[...]

15. -

De bestreden bevel schendt bovendien ook een aantal algemene rechtsbeginselen van openbaar bestuur, waaronder de formele en de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel.

- Wat betreft de belangenafweging

16. -

In het kader van de verblijfsaanvraag van verzoeker in functie van zijn neef diende verwerende partij, zelfs indien de voorwaarden voor de gezinshereniging niet zouden zijn voldaan, quod non, een belangenafweging te maken van een aantal elementen die opgesomd staan in artikel 17 Richtlijn 2003/86/EG resp. artikel 28 Richtlijn 2004/38/EG.

Elementen die grondig onderzocht dienen te worden zijn o.m. de duur van het verblijf van betrokkene op het Belgisch grondgebied gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het gastland, en de mate waarin hij binding heeft met het gastland.

Er werd in casu geen degelijk onderzoek gevoerd naar de verblijfssituatie van verzoeker en zijn sociale, culturele integratie in België alsook zijn sociale binding met familieleden en vrienden in België en het ontbreken ervan in het herkomstland.

Alsook wordt er door verwerende partij op geen enkele manier rekening gehouden met de duur van het verblijf van verzoekende partij op het Belgisch grondgebied. Verzoeker verblijft immers jaren onafgebroken op het Belgisch grondgebied en heeft hij geen binding meer met het land van origine.

Nergens uit de bestreden beslissing en administratief dossier blijkt dat verwerende partij en ernstige belangenafweging heeft gemaakt. De tegenpartij heeft geen rekening gehouden met de privé situatie van verzoekende partij en zijn familie waaronder zijn neef.

De uitvoering van het bevel heeft tot gevolg dat verzoeker zal gescheiden word[...]en van zijn neef waarmee hij een afhankelijkheidsverhouding heeft. Dat verzoeker hierdoor tevens in ernstige moeilijkheden zal komen.

Dat het bevel om het grondgebied te verlaten een schending inhoudt van artikel 8 EVRM.

Dat de bestreden beslissing artikel 74/13 van de vreemdelingenwet schendt waarin expliciet wordt gesteld dat de verwerende partij bij het nemen van een beslissing rekening moet houden met het familieleven, dat enige serieuze motivering hierover mankeert en alleen al omwille van die reden de beslissing vernietigd dient te worden.

- Wat betreft het risico op onderduiken

17. -

Verwerende partij ondersteund zijn bevel om het grondgebied te verlaten op grond van een risico op onderduiking waardoor de termijn van 30 dagen niet van toepassing is.

Nergens in het administratief dossier en de vorige aanvragen tot gezinshereniging zijn er echter elementen die aangetoond hebben dat verzoeker effectief aan het onderduiken was. Meer nog de verschillende aanvragen tonen aan dat verzoeker zijn verblijfplaats steeds kenbaar maakt.

Het feit dat verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan een bevel om het grondgebied te verlaten in de vorige gezinsherenigingsaanvragen houdt niet in dat hij hierdoor een risico vormt op onderduiking.

18. -

De gemachtigde mag echter niet zomaar automatisch besluiten er een risico op onderduiken is, omdat een of meer feiten op de lijst van artikel 1, §2 van de vreemdelingenwet aanwezig zijn (RvV nr. 201 920 van 29 maart 2018).

19.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij geen enkel individueel en grondig onderzoek heeft uitgevoerd naar het privéleven van verzoeker.

De memorie van toelichting omschrijft het risico op onderduiken als volgt:

“feiten of handelwijzen die aan de betrokkene kunnen worden toegeschreven of die hem kunnen worden verweten en die, omwille van hun aard of hun ernst, kunnen verklaren waarom er redelijkerwijs mag worden aangenomen dat de betrokkene een reëel en actueel risico vormt dat hij zich zal onttrekken aan de verwijderings-, terugdrijvings- of overdrachtsmaatregel die ten opzichte van hem genomen of voorzien wordt”.

Bovendien dient verwerende partij bij de vaststelling van een risico op onderduiken ook een individueel onderzoek te voeren. Artikel 1, §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt namelijk dat er rekening wordt gehouden met alle omstandigheden eigen aan het geval zoals gezinsleven, gezondheidstoestand, leeftijd, persoonlijkheid, gedrag.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij geen individueel onderzoek heeft uitgevoerd naar het privéleven, de persoonlijkheid of het gedrag van verzoeker.

Zo wordt er niet gesproken over het jarenlange verblijf in België samen met zijn neef [H.N.] en de opgelegde maatregel geen inbreuk zou vormen op artikel 8 EVRM.

Dat uit de gedragingen van verzoeker blijkt dat hij geen gevaar vormt voor de openbare orde, nooit een crimineel verleden heeft gehad en zijn woonplaats altijd kenbaar heeft gemaakt.

Uit de pogingen van verzoekende partij om zijn jarenlange verblijf te kunnen regulariseren door zich aan te melden bij de Belgische overheid kan er geen “risico op onderduiken” zijn.

Dat de motiveringsplicht alsook het zorgvuldigheidsbeginsel hierbij geschonden werd.

20. -

Volgens verwerende partij misbruikt verzoekende partij artikel 47/2 van de vreemdelingenwet om via een andere weg een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen dewelke tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet zou ingaan.

Deze motivering is gebrekkig. Nergens in de vreemdelingenwet wordt er een beperking gesteld om een gezinsaanvraag in te dienen en heeft verzoeker bovendien steeds zijn aanvraag ingediend in functie van zijn neef [N.H.].

De insinuatie dat verzoeker op een ander manier een verblijfsrechtelijk voordeel wil bekomen is in rechte en in feite niet gegrond en schendt de motiveringsplicht.

21.-

Verwerende partij dient determinerende motieven te gebruiken om een negatieve beslissing of een bevel om het grondgebied te verlaten te rechtvaardigen, deze uitleg mag niet kennelijk onredelijk zijn en mag niet neerkomen op willekeur.

Dat dit in casu het geval is.

22.-

Verzoeker verwijst tevens naar de rechtspraak van het Hof van Cassatie:

“een snelle, louter routineuze en administratieve afwikkeling van zaken kan in het licht van het zorgvuldigheidsbeginsel problematisch zijn (Zie R.v.St., N.V. A&M Garwig en Co, nr. 89982 van 2 oktober 2000 en nr. 101.544 van 6 december 2001). Een beslissing kan niet automatisch, zonder een degelijk onderzoek, in een individueel geval, worden toegepast.”

23.-

Verzoeker wil er tevens aan toevoegen dat het kennelijk onredelijk en onzorgvuldig is om verzoeker naast de weigering van verblijf ook een bevel te geven om het grondgebied te verlaten.

Het bevel om het grondgebied te verlaten is zoals reeds boven vermeld niet afdoende gemotiveerd.

Dat er niet valt in te zien waarom verwerende partij aan verzoeker een bevel heeft gegeven om het grondgebied te verlaten en hierdoor de motiveringsplicht schromelijk miskent.

De bestreden beslissing van verwerende partij maakt een bestuurshandeling uit zodat deze overeenkomstig de wet op de uitdrukkelijke motivering dient te worden gemotiveerd.

Verwerende partij moet de determinerende motieven geven waarom een bevel wordt gegeven aan verzoeker, deze uitleg mag niet kennelijk onredelijk zijn, mag niet neerkomen op willekeur, en mag ook de discretionaire bevoegdheid niet beperken.”

3.2.2.1. De Raad merkt op dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief wordt aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt, met verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, gesteld dat een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten wordt genomen omdat verzoekers legaal verblijf in België is verstreken. Verweerder heeft ook toegelicht dat hij rekening hield met de verplichting die voortvloeit uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en nader geduid waarom hij oordeelde dat er geen belemmeringen waren om een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen. Verweerder heeft ook uitvoerig uiteengezet waarom hij een risico op onderduiken weerhield en er, met toepassing van artikel 74/14, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet, voor opteerde om verzoeker geen termijn toe te staan om vrijwillig het grondgebied van het Rijk te verlaten. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, kan niet worden vastgesteld.

3.2.2.2. Verweerder heeft in de bestreden beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten duidelijk uiteengezet waarom hij oordeelde dat het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van verzoeker geen hinderpaal vormen om deze beslissing te nemen. Verzoeker geeft te kennen niet akkoord te gaan met verweerdens zienswijze maar toont hiermee

niet aan dat verweerder de in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet opgenomen verplichting – om bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening te houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land – niet respecteerde.

Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

3.2.2.3. Verder moet worden opgemerkt dat verzoeker schijnbaar uitgaat van een verkeerde lezing van artikel 74/14, § 3, 1° van de Vreemdelingenwet waar hij stelt dat hij nooit onderdook en steeds zijn adres aan verweerder kenbaar heeft gemaakt. Gelet op voormelde bepaling hoeft verweerder immers niet vast te stellen dat een vreemdeling is ondergedoken om een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, waarbij niet wordt voorzien in een termijn voor het vrijwillig vertrek, te kunnen nemen. Hij vermag te besluiten om geen termijn voor het vrijwillig vertrek toe te staan op grond van de vaststelling dat er “*een risico*” op onderduiken bestaat. Verweerder heeft toegelicht dat hij een risico op onderduiken weerhoudt op grond van de vaststelling dat verzoeker reeds tienmaal een verzoek tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie indiende en dat deze aanvragen allemaal werden afgewezen en er ook reeds herhaaldelijk een bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoeker ter kennis werd gebracht. De Raad wijst er in dit verband op dat in artikel 1, § 2, 6° van de Vreemdelingenwet is voorzien dat een risico op onderduiken kan worden afgeleid uit het feit dat een vreemdeling onmiddellijk nadat hij het voorwerp heeft uitgemaakt van een verwijderingsmaatregel, een nieuwe verblijfsaanvraag heeft ingediend. Uit de motivering van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten blijkt ook dat verweerder verzoekers individuele situatie grondig heeft onderzocht. Verweerder heeft immers de data waarop verzoeker zijn verblijfsaanvragen indiende weergegeven, uiteengezet dat hij deze aanvragen één na één afwees en geduid in welke gevallen hij eerder reeds overging tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Hij heeft tevens vastgesteld dat verzoeker door zijn handelen eigenlijk misbruik maakt van de in artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet voorziene procedure om, via een andere weg, een verblijfsvoordeel te verkrijgen. Deze argumentatie, waarbij duidelijk wordt aangegeven op welke grond kan worden verwacht dat verzoeker zich hoe dan ook zal pogen te onttrekken aan een verwijderingsmaatregel, is niet kennelijk onredelijk. Verzoekers betoog dat, gelet op de bepalingen van artikel 1, § 2 van de Vreemdelingenwet, bij het beoordelen van de vraag of er een risico op onderduiken bestaat steeds het gezinsleven, de gezondheidstoestand, de leeftijd, de persoonlijkheid en het gedrag van de betrokken vreemdeling moeten worden betrokken mist juridische grondslag. Verzoekers terechte bemerking dat nergens is voorzien dat er een beperking is op het aantal aanvragen tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie impliceert verder niet verweerder niet vermocht te concluderen dat uit het feit dat verzoeker tien dergelijke aanvragen deed, die allemaal werden afgewezen, blijkt dat hij de procedure misbruikt.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de verplichtingen die voortvloeien uit artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging om bepaalde belangenafwegingen door te voeren kan het volstaan aan te geven dat deze richtlijn in casu niet van toepassing is. Voormelde richtlijn voorziet immers de regels die gelden indien een gezinshereniging met een derdelander wordt nagestreefd en verzoeker houdt voor een gezinshereniging te wensten met een Nederlands onderdaan. Ook naar artikel 28 van de richtlijn 2004/38/EG kan verzoeker niet dienstig verwijzen. Dit artikel heeft namelijk betrekking op verwijderingsbeslissingen die worden genomen om redenen van openbare orde of openbare veiligheid ten aanzien van burgers van de Unie of familieleden. In voorliggende zaak werd echter, nadat eerst werd vastgesteld dat verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden om enig recht op verblijf te laten gelden, een verwijderingsmaatregel genomen op basis van het feit dat zijn legaal verblijf is verstreken. Er is dus geen sprake van het beperken van het verblijf van burgers van de Unie en hun familieleden om redenen van openbare orde of openbare veiligheid.

Verzoeker betwist voorts niet dat hij geen medische problematiek heeft aangetoond en dat hij geen minderjarige kinderen in België heeft. Hij toont met zijn uiteenzetting ook niet aan dat verweerdens standpunt dat van hem, een volwassen persoon, kan worden verwacht dat hij een leven in zijn land kan opbouwen zonder de nabijheid van zijn Nederlandse neef kennelijk onredelijk is. De Raad merkt in dit verband op dat verzoeker voorheen ook gescheiden van zijn Nederlandse neef leefde.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te concluderen dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten niet deugdelijk werd voorbereid is of is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder

beschikt. Een schending van de zorgvuldigheidsplicht of van de materiële motiveringsplicht blijkt derhalve niet.

3.2.2.4. Inzake de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM dient te worden opgemerkt dat verzoeker nooit tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk werd toegelaten of gemachtigd en het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten dus geen einde stelt aan enig bestaand verblijfsrecht. Dit bevel om het grondgebied te verlaten kan dus niet worden beschouwd als een inmenging in het privé- of gezinsleven van verzoeker. Er dient tevens te worden benadrukt dat uit artikel 8 van het EVRM geen algemene verplichting voor een Staat kan worden afgeleid om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van vreemdelingen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). De aan de Raad voorgelegde stukken tonen aan dat verzoeker een echtgenote en kinderen heeft die in Marokko verblijven, zodat hij bezwaarlijk kan stellen dat hij geen banden meer heeft met zijn land van herkomst. De leden van zijn kerngezin, aan wie hij reeds geldstortingen deed tijdens zijn verblijf in het Rijk, verblijven immers in dat land. Er blijkt ook geenszins dat hij een echte beschermenswaardige gezinsrelatie met zijn Nederlandse neef heeft. Opdat verzoeker zich zou kunnen beroepen op het recht op eerbiediging van zijn gezinsleven, zoals beschermd door artikel 8 van het EVRM, moet er in de eerste plaats kunnen worden vastgesteld dat hij enig gezinsleven in de zin van deze verdragsbepaling heeft. Om tot het bestaan van een gezinsleven te kunnen besluiten dient vooreerst het bestaan van een familiale band van bloed- of aanverwantschap te worden nagegaan en vervolgens wordt vereist dat die familiale band voldoende "hecht" is (J. VANDE LANOTTE en G. GOEDERTIER, *Overzicht publiek recht*, Brugge, die Keure, 2001, 404, randnr. 653). Uit het administratief dossier dat door verweerder werd neergelegd blijkt, zoals reeds gesteld, dat verzoeker voorheen in Marokko woonde terwijl zijn neef al in Europa verbleef. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt tevens dat verzoekers neef op een bepaald ogenblik, toen verzoeker reeds in België was, besliste om naar Nederland te verhuizen en verzoeker zonder meer achterliet. De aan de Raad voorgelegde stukken laten niet toe vast te stellen dat verzoeker echt een gezin vormt met zijn neef. Er blijkt tevens niet dat enig aspect van verzoekers privéleven dat onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zou vallen door het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten in het gedrang wordt gebracht. De Raad kan niet vaststellen dat er enige, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, positieve verplichting op verweerder zou rusten die hem zou verhinderen een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

3.2.2.5. De loutere vermelding dat de schendingen die werden aangevoerd in het eerste middel "*tevens van toepassing [zijn] op het bevel om het grondgebied te verlaten*" laat de Raad niet toe te besluiten dat voormeld bevel om het grondgebied te verlaten door enige onwettigheid is aangetast.

Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien februari tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. G. DE BOECK,

voorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK